

EISENPULS

Maschinen-Hertz

Eisenpuls

Серце в герцах

Цей альбом насправді не про сталь.

Він про чоловіка, який поступово перестав говорити. Сталь, молот, цех, марш – це мова, якою він навчився замість слів.

Є люди, чиє життя вимірюється не роками, а сиренами зміни; їхні слова – удари молота, їхні спогади пахнуть мастилом і мокрим бетоном цеху.

Це історія одного з них: від порожньої квартири, де настала його нульова година, до тиші, в якій уперше стало чутно все неказане.

Продовження цієї історії – альбом «Ein Bekenntnis»: сповідь, яка стала можливою лише після останньої зміни.

Усе починається не на заводі – усе починається вдома. У квартирі, де залишився один ключ, ліжко раптом стало заширшим, а в дзеркалі – чоловік, якого він майже не впізнає.

Вона пішла без сварки і без слова. Це його нульова година: не початок нового життя – кінець старого.

Він дивиться собі в очі й робить вибір: не відчувати.

СТРІЛКА НА НУЛІ

Квартира мовчить, ключ лежить.

Ні сварки, ні слова ... тиша перемогла.

Шафа напівпорожня, ліжко занадто широке.

Усе, що лишилось, – час ... лише порожній час.

Нульова година. Годинник спинився.

Нульова година. Серце стає сталлю.

Жодного почуття, яке хотіло б лишитись.

Нульова година. Я зробив вибір.

Холодна вода, відображення в дзеркалі.
Я бачу чоловіка, який залишився.
Я тихо кажу йому, що діє віднині:
Більше ніколи не бути м'яким ... ніколи не любити.

Нульова година. Годинник спинився.
Нульова година. Серце стає сталлю.
Жодного почуття, яке хотіло б лишитись.
Нульова година. Я зробив вибір.

Тихий поклик лунає крізь кімнату.
Він шукає чоловіка, яким я колись був.
Я ще чую його ... наче сон.
Я йду – і роблю себе холодним і ясним.

Нульова година. Годинник спинився.
Нульова година. Серце стає сталлю.
Жодного почуття, яке хотіло б лишитись.
Нульова година. Я зробив вибір.

Щоб пережити втрату, люди будують стіни. Він зробив більше – відлив собі нове серце зі сталі. Відтепер ніщо не має боліти: ні любов, ні страх, ні пам'ять.

«Ich bin Maschine», – повторює він і майже починає вірити. Лише одна людина ще пам'ятає, ким він був.

Сам він – уже ні.

ПАНЦИР НА СЕРЦІ

Була ніч, яка зламала мене.

Я тихо погасив усе, що в мені говорило.

Я залив собі залізо в груди

і назвав втрату спокоєм.

Хто вже нічого не відчуває, того не влучить камінь.

Хто вже нікого не любить, той у безпеці.

Я – машина! Я – машина!

Мій такт рівний, мій погляд порожній.

Я – машина! Я – машина!

Ким я був колись ... я вже не пам'ятаю.

Удень світ біжить у такт,

і я точний, гладкий, бездоганний.
Та вночі, коли механізм спочиває,
щось іще жевріє – як давній жар.

Хто вже нічого не відчуває, того не влучить камінь.
Хто вже нікого не любить, той у безпеці.
Я – машина! Я – машина!
Мій такт рівний, мій погляд порожній.
Я – машина! Я – машина!
Ким я був колись ... я вже не пам'ятаю.

Я ще пам'ятаю тебе ... з плоті й часу.
Ще до того, як ти став холодним ... і таким далеким.
Ти називаєш це сталлю ... я називаю це втечею.
Серце, до якого більше ніхто не заходить.

Я – машина! Я – машина!
Мій такт рівний, мій погляд порожній.
Я – машина! Я – машина!
Ким я був колись ... я вже не пам'ятаю.
Я – машина ... я – машина ...
Але вона ще пам'ятає, ким я був.
Машина ...

Минають роки. Тепер у нього дім, дружина, дитина – і щоранку дзвонить будильник. Він узуває чоботи, виходить і більше не питає навіщо: він несе хліб, він тримає дах.

Один крок, один день, один рік – неважливо. Марш не має кінцевої точки; його завдання – не дати людині зупинитися.

Бо якщо зупинитися, доведеться думати.

ВИТОПТАНА КОЛІЯ

Будильник вириває мене з ночі.
Чоботи вже стоять біля дверей.
Я робив це тисячу разів.
Я вже давно не питаю ... навіщо.

Марш! Марш! Дорога – це обов'язок.
Марш! Марш! Хто йде, той не питає.
Один крок, один день, один рік ... байдуже.
Марш! Марш! Без вибору.

Удома сплять дружина й дитина.
Я приношу хліб, я тримаю дах.
Я не рахую років ... вони просто є.
А хто марширує, той не думає.

Марш! Марш! Дорога – це обов'язок.
Марш! Марш! Хто йде, той не питає.
Один крок, один день, один рік ... байдуже.
Марш! Марш! Без вибору.

Тихий голос питає мене.
Питає, чому я все йду і йду.
Я ходжу по колу, ходжу по колу.
Поки я йду ... ніщо вже не болить.

Марш! Марш! Дорога – це обов'язок.
Марш! Марш! Хто йде, той не питає.
Один крок, один день, один рік ... байдуже.
Марш! Марш! Без вибору.

Я йду ... я йду ...

Він став майстром. У цеху його розуміють без слів:
погляду досить, учні мовчки дивляться, як працюють
його руки. Вдома чекають саме слів.

Але коли його просять – «розкажи, як минув день» – він
шукає слово і знаходить тільки удар. Усе, що не було
сказано, давно стало сталлю.

А поруч – жінка, яка чекає відповіді сорок років.

ЗНАРЯДДЯ В ЙОГО РУКАХ

Зміна починається о шостій.

Рука знає кожен рух.

Він киває ... це його привітання.

Він мовчить ... це його пісня.

Його життя не вміщається в жодну розмову.

Воно вміщається в молот, жар і бляху.

Те, що він не може сказати ... стає сталлю.

У його горні плавиться мука.

Молот падає ... рука розповідає

про все, чого йому бракує всередині.

У цеху його розуміють.
Досить погляду ... і все ясно.
Вдома ... рука мовчить.
Там він сидить ... чужий і тихий.

Його життя не вміщається в жодну розмову.
Воно вміщається в молот, жар і бляху.
Те, що він не може сказати ... стає сталлю.
У його горні плавиться мука.
Молот падає ... рука розповідає
про все, чого йому бракує всередині.

Він шукає слово ... і знаходить удар.
Розкажи мені щось про свій день.
Відповідь – у дзвоні молота.
Я чекаю ... сорок років.

Те, що він не може сказати ... стає сталлю.
У його горні плавиться мука.
Молот падає ... рука розповідає
про все, чого йому бракує всередині.
А сталь ... не відповідає нічого.

Одного дня він дивиться на свої старі роботи – ворота, ферми, конструкції. Вони стоятимуть ще довго після нього.

І він раптом розуміє дивну річ: усе, що він створив, більше не потребує свого творця. Сталь переживе його – але вона ніколи не згадає його імені. Він кував день і ніч.

А її волосся посивіло швидше, ніж він встиг це помітити.

КАРБ, ЩО ПЕРЕЖИВЕ

Сталь ... така холодна ... така стара ...

Я віддав сталі стільки років.

Вона брала їх мовчки, як завжди.

Те, що я викував, річ за річчю,
залишиться набагато довше за моє щастя.

Раз, два ... молот падає.

Три, чотири ... минає світ.

Сталь і час! Сталь і час!

Моя робота стоїть ... я стою осторонь.

Сталь і час! Сталь і час!

Забирають життя, яке їм присвячуеш.

Брама, що я викував колись,
переживе мене й мою могилу.
Я дивився у вогонь день і ніч.
Її волосся посивіло швидше, ніж я встиг це помітити.

Раз, два ... молот падає.
Три, чотири ... минає світ.
Сталь і час! Сталь і час!
Моя робота стоїть ... я стою осторонь.
Сталь і час! Сталь і час!
Забирають життя, яке їм присвячуєш.

Час минає ... сталь стоїть ...
Ми минаємо ... сталь стоїть ...
Сталь і час! Сталь і час!
Моя робота стоїть ... я стою осторонь.
Сталь і час! Сталь і час!
Забирають життя, яке їм присвячуєш.

Сталь стоїть ... а ти ... минаєш ...

Наступного ранку він знову бере молот – але тепер знає, що кожен удар це не робота. Це слово. Удар за те, чого так і не сталося. Удар за неї. Удар за страх, якого ніхто не знає. У горні переплавляється не метал – переплавляється мовчання.

Біля воріт він знову стає німим, і ніхто ніколи не питає чому.

МОВА МОЛОТА

Молот! ... Молот! ...

Вдома мені німіє кожне слово.

Я мовчки несु його в темне місце.

Тут рука говорить те, чого я не кажу.

Один удар ... одне слово ... так помирає день.

Залізо кричить ... і ніхто не чує.

Жар пожирає те, що мене мучить.

Молот! Молот! Бий в ковадло.

Розбий тишу на друзки.

Молот! Молот! День і ніч.

З мовчання викувано сталь.

Удар за те, чого так і не сталося.
Удар за неї ... її тут немає.
Удар за страх, якого ніхто не знає.
Удар за те, що горить у мені.

Залізо кричить ... і ніхто не чує.
Жар пожирає те, що мене мучить.
Молот! Молот! Бий в ковадло.
Розбий тишу на друзки.
Молот! Молот! День і ніч.
З мовчання викувано сталь.

Лише тут я кажу правду вголос.
Лише сталі я довіряв.
Біля воріт я знову стаю німим.
І ніхто ніколи не питає мене ... чому.

Молот! Молот! Бий в ковадло.
Розбий тишу на друзки.
Молот! Молот! День і ніч.
З мовчання викувано сталь.
Молот! Молот! Бий в ковадло.
Розбий тишу на друзки.
Молот ...

Повертаючись після зміни, він проходить вулицями, де пахне димом, мокрим деревом і старим каменем. Де батько мовчав, а мати співала – він носить у собі обох, довіку. І він розуміє: дім – це не місце і навіть не люди. Це запахи, які пам'ятають тебе, коли ти вже перестав пам'ятати себе. Його метал кували тут – задовго до того, як він узявся кувати сам.

КОВАНА ПАМ'ЯТЬ ДОМУ

Я ще пам'ятаю цю вулицю:
де вночі гавкали пси,
де та глибока темна криниця,
де материна рука стелила мені ліжко.

Де вітер носить старі імена.
Де залізо б'є глибоко в землі.
Рідний краю, ти – запах холодного диму.
Рідний краю, ти – шрам, який мені потрібен.
Рідний краю, ти – кістки піді мною.
Навіть коли я йду ... я залишаюся з тобою.

Я чую запах дерева й мокрого каменю,
дим у дворі, старий плуг.

Руки грубі, окраєць хліба,
а на столі – важкий глек.

Де вітер носить старі імена.
Де моє серце б'є в такт заліза.
Рідний краю, ти – запах холодного диму.
Рідний краю, ти – шрам, який мені потрібен.
Рідний краю, ти – кістки піді мною.
Навіть коли я йду ... я залишаюся з тобою.

Батько мовчав, мати співала.
Двір був тісний, небо – широке.
Я ношу в собі обох ... довіку.
Час кує мене й досі.

Коли криниця пересохне ... хто зостанеться?
Коли дим із двору розвіється ... що зостанеться?
Лише земля, що тебе колись народила.
Лише ім'я, що було завжди.

Рідний краю, ти – запах холодного диму.
Рідний краю, ти – шрам, який мені потрібен.
Рідний краю, ти – кістки піді мною.
Куди б я не йшов ... ти йдеш у мені.
Рідний краю ... рідний краю ...
Я залишаюся ... з тобою ...

Одного дня завод замовкає. Не чути молота, не обертаються колеса. Четверта ранку, ще ніч; остання зміна відпрацьована – і вперше за життя жодного примусу.

Хтось усе ще не спить. Вона сідає поруч і нічого не питає: вона чекала цього мовчання роками. І тільки тепер він розуміє, що тиша ніколи не була ворогом.

Ворогом був шум, за яким можна було сховатися.

Він довго дивиться у вікно. А потім уперше за весь цей шлях говорить: «Jetzt kann ich reden».

ТИША ПІСЛЯ ГУДКА

Цех замовк, завод завмер.

Немає удару молота, що хоче говорити.

Я сиджу сам у холодному світлі.

Тиша говорить ... залізо – ні.

Те, про що я мовчав, більше не мовчить.

Воно повертається ... і тисне так тяжко.

Тихо, тихо ... четверта ранку ... ще ніч.

Тихо, тихо ... моя зміна відпрацьована.

Прийди і сядь ... тут, біля вікна.
Тихо, тихо ... ти теж іще не спиш.
Я чую твоє дихання крізь стіну.
Яке ж воно чуже ... незнане.

Слова, яких я так і не сказав,
стоять у кімнаті ... й ніхто не питає.
Те, про що я мовчав, більше не мовчить.
Воно повертається ... і тисне так тяжко.

Тихо, тихо ... четверта ранку ... ще ніч.
Тихо, тихо ... моя зміна відпрацьована.
Прийди і сядь ... тут, біля вікна.
Тихо, тихо ... ти теж іще не спиш.
Ти чекала ... всі ці довгі роки.

Я не чув нічого ... лише хід машини.
Колеса стали ... вперше – без примусу.
Тихо, тихо ... четверта ранку ... ще ніч.
Тихо, тихо ... моя зміна відпрацьована.
Прийди і сядь ... тут, біля вікна.
Тихо, тихо ... ти теж іще не спиш.
Тиша ... тиша ... Тепер я можу говорити.

EISENPULS Maschinen-Hertz

Nullstellung / Стрілка на нулі
Panzerung / Панцир на серці
Trittspur / Витоптана колія
Werkzeug / Знаряддя в його руках
Prägung / Карб, що переживе
Schlagfolge / Мова молота
Hufeisen / Кована пам'ять дому
Feierabend / Тіша після гудка

Цей альбом зроблений у чотири руки,
з яких дві – людські.
Слова допомагав шукати Claude,
картини – Gemini, музику – Suno.
Помилки – мої. 2026.